

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 25ης Φεβρουαρίου 2021*

«Αίτηση αναιρέσεως – Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 – Καταχώριση, αξιολόγηση, αδειοδότηση και περιορισμοί των χημικών προϊόντων – Απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής περί χορηγήσεως αδείας για ορισμένες χρήσεις του κίτρινου θειοχρωμικού μολύβδου και του ερυθρού μείγματος θειικού, μολυβδαινικού και χρωμικού μολύβδου, ουσιών που συμπεριλαμβάνονται στο παράρτημα XIV του εν λόγω κανονισμού – Ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία – Προϋποθέσεις χορηγήσεως αδείας – Εξέταση της μη διαθεσιμότητας εναλλακτικών λύσεων»

Στην υπόθεση C-389/19 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 20 Μαΐου 2019,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους R. Lindenthal και K. Mifsud-Bonnici και την G. Tolstoy και στη συνέχεια από τους R. Lindenthal και K. Mifsud-Bonnici, επικουρούμενους από τον K. Nordlander, advokat,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Βασίλειο της Σουηδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τις C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg, H. Eklinder και A. Falk και στη συνέχεια από τον O. Simonsson και τις C. Meyer-Seitz, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson, H. Shev και H. Eklinder,

προσφεύγον,

Βασίλειο της Δανίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τον J. Nymann-Lindegren και τις M. S. Wolff και P. Z. L. Ngo και στη συνέχεια από τον J. Nymann-Lindegren και την M. S. Wolff,

Δημοκρατία της Φινλανδίας, εκπροσωπούμενη από τον S. Hartikainen,

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους A. Neergaard, A. Tamás και C. Biz,

Ευρωπαϊκός Οργανισμός Χημικών Προϊόντων (ECHA), εκπροσωπούμενος αρχικώς από την M. Heikkilä και τους W. Broere και C. Schultheiss και στη συνέχεια από την M. Heikkilä και τους W. Broere και J. Löfgren,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: C. Strömholm, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Ιουλίου 2020

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 29ης Οκτωβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Μαρτίου 2019, Σουηδία κατά Επιτροπής (T-837/16, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:C:2019:144), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την εκτελεστική απόφαση C(2016) 5644 τελικό της Επιτροπής, της 7ης Σεπτεμβρίου 2016, περί χορηγήσεως αδείας για ορισμένες χρήσεις των ουσιών «κίτρινο του θειοχρωμικού μολύβδου» και «ερυθρό μείγματος θειικού, μολυβδαινικού και χρωμικού μολύβδου» δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Οι αιτιολογικές σκέψεις 4, 12, 69, 70, 72 και 73 του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων, καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1488/94 της Επιτροπής καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ (ΕΕ 2006, L 396, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2007, L 136, σ. 3, στο εξής: κανονισμός REACH), έχουν ως εξής:

«(4) Σύμφωνα με το πρόγραμμα εκτέλεσης που εγκρίθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 2002 στην Παγκόσμια Διάσκεψη του Γιοχάνεσμπουργκ για την αειφόρο ανάπτυξη, η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδιώκει να επιτύχει, μέχρι το 2020, τον στόχο να παρασκευάζονται και να χρησιμοποιούνται τα χημικά προϊόντα με τρόπους που οδηγούν στην ελαχιστοποίηση των σημαντικών δυσμενών επιπτώσεων για την υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον.

[...]

(12) Σημαντικός στόχος του νέου συστήματος που θεσπίζεται από τον παρόντα κανονισμό είναι να ενθαρρυνθεί και, σε ορισμένες περιπτώσεις, να εξασφαλισθεί ότι οι ουσίες που προκαλούν σοβαρές ανησυχίες θα αντικατασταθούν τελικά από λιγότερο επικίνδυνες ουσίες ή τεχνολογίες όταν υπάρχουν κατάλληλες εναλλακτικές λύσεις που είναι τεχνικά και οικονομικά βιώσιμες. [...]

[...]

(69) Για να εξασφαλίζεται επαρκώς υψηλό επίπεδο προστασίας της υγείας του ανθρώπου, μεταξύ άλλων όσον αφορά τις συναφείς ομάδες ανθρώπινων πληθυσμών και πιθανώς ορισμένους ευπαθείς υποπληθυσμούς, καθώς και του περιβάλλοντος, οι ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία θα πρέπει, σύμφωνα με την αρχή της προφύλαξης, να αντιμετωπίζονται με μεγάλη προσοχή. Άδειες θα πρέπει να χορηγούνται μόνον όταν τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που αιτούνται άδεια αποδεικνύουν στην αρμόδια για την αδειοδότηση αρχή ότι ελέγχονται επαρκώς οι απορρέοντες από τη χρήση της ουσίας κίνδυνοι για τη υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον. Άλλως, χρήσεις είναι δυνατόν ακόμη να επιτρέπονται εάν μπορεί να αποδειχθεί ότι τα κοινωνικοοικονομικά οφέλη από τη χρήση της ουσίας υπερτερούν των κινδύνων που συνδέονται με τη χρήση της και ότι δεν υπάρχουν κατάλληλες εναλλακτικές ουσίες ή τεχνολογίες οικονομικά και τεχνικά βιώσιμες. Λαμβάνοντας υπόψη την ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, είναι σκόπιμο η αρμόδια για την αδειοδότηση αρχή να είναι η Επιτροπή.

(70) Οι δυσμενείς επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον από ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία θα πρέπει να προλαμβάνονται διά της εφαρμογής των κατάλληλων μέτρων διαχείρισης κινδύνου για να εξασφαλισθεί ότι όλοι οι κίνδυνοι από τις χρήσεις μιας ουσίας ελέγχονται επαρκώς και με σκοπό οι ουσίες αυτές να υποκαθίστανται σταδιακά από κατάλληλη ασφαλέστερη ουσία. Μέτρα διαχείρισης κινδύνου θα πρέπει να εφαρμόζονται για να εξασφαλίζεται ότι, κατά την παρασκευή, διάθεση στην αγορά και χρήση, η έκθεση στις ουσίες αυτές, συμπεριλαμβανομένων των απορρίψεων, των εκπομπών και των απωλειών, σε όλον τον κύκλο ζωής είναι κάτω του επιπέδου ορίων πέραν του οποίου μπορεί να εμφανισθούν δυσμενή αποτελέσματα. Για κάθε ουσία για την οποία έχει χορηγηθεί άδεια και για κάθε άλλη ουσία για την οποία δεν είναι δυνατόν να καταρτισθεί ασφαλές επίπεδο έκθεσης, θα πρέπει πάντα να λαμβάνονται μέτρα για να ελαχιστοποιούνται, στο βαθμό που αυτό είναι τεχνικά και πρακτικά εφικτό, η έκθεση και οι εκπομπές με σκοπό την ελαχιστοποίηση της πιθανότητας δυσμενών επιπτώσεων. Μέτρα για την εξασφάλιση επαρκούς ελέγχου θα πρέπει να προβλέπονται σε κάθε έκθεση χημικής ασφάλειας. Αυτά τα μέτρα θα πρέπει να εφαρμόζονται και, όπου ενδείκνυται, να συνιστώνται στους άλλους παράγοντες στη συνέχεια της αλυσίδας εφοδιασμού.

[...]

(72) Προς υποστήριξη του στόχου της τελικής αντικατάστασης ουσιών που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία με κατάλληλες εναλλακτικές ουσίες ή τεχνολογίες, όλοι οι αιτούντες άδεια θα πρέπει να παρέχουν ανάλυση εναλλακτικών δυνατοτήτων λαμβάνοντας υπόψη τους κινδύνους τους και την τεχνική και οικονομική σκοπιμότητα της αντικατάστασης, συμπεριλαμβανομένων πληροφοριών για οιαδήποτε έρευνα και ανάπτυξη που αναλαμβάνει ο αιτών ή προτίθεται να αναλάβει. Επιπλέον, οι άδειες θα πρέπει να υπόκεινται σε αναθεώρηση εντός προθεσμίας, η διάρκεια της οποίας θα καθορίζεται κατά περίπτωση, και να εξαρτώνται συνήθως από προϋποθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της παρακολούθησης.

(73) Η υποκατάσταση μιας ουσίας σε καθαρή μορφή, σε μείγμα ή σε αντικείμενο θα πρέπει να απαιτείται όταν η παρασκευή, χρήση ή διάθεση στην αγορά της ουσίας αυτής προκαλεί απαράδεκτο κίνδυνο για την υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον, λαμβάνοντας υπόψη την ύπαρξη κατάλληλων ασφαλέστερων εναλλακτικών ουσιών και τεχνολογιών και τα κοινωνικοοικονομικά οφέλη από τις χρήσεις της ουσίας που δημιουργεί τον απαράδεκτο κίνδυνο.»

3 Το άρθρο 55 του κανονισμού REACH, το οποίο φέρει τον τίτλο «Σκοπός της αδειοδότησης και εκτιμήσεις για την υποκατάσταση», ορίζει τα εξής:

«Σκοπός του παρόντος τίτλου είναι να εξασφαλισθεί η εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, εξασφαλίζοντας ταυτοχρόνως ότι οι κίνδυνοι από τις ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία ελέγχονται επαρκώς και ότι οι ουσίες αυτές αντικαθίστανται προοδευτικά από κατάλληλες εναλλακτικές οικονομικώς και τεχνικώς βιώσιμες ουσίες ή τεχνολογίες. Προς τούτο, όλοι οι παρασκευαστές, εισαγωγείς και μεταγενέστεροι χρήστες που αιτούνται άδειες προβαίνουν σε ανάλυση των εναλλακτικών λύσεων και εξετάζουν τους κινδύνους τους καθώς και την τεχνική και οικονομική σκοπιμότητα της υποκατάστασης.»

4 Το άρθρο 56, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει, ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς, τα εξής:

«Ένας παρασκευαστής, εισαγωγέας ή μεταγενέστερος χρήστης δεν διαθέτει μια ουσία στην αγορά για χρήση ούτε τη χρησιμοποιεί ο ίδιος, εάν η ουσία περιλαμβάνεται στο παράρτημα XIV, εκτός εάν:

α) η χρήση ή οι χρήσεις της ουσίας υπό καθαρή μορφή ή σε μείγμα ή η ενσωμάτωση της ουσίας σε αντικείμενο, για το οποίο η ουσία διατίθεται στην αγορά ή για το οποίο την χρησιμοποιεί ο ίδιος, έχει αδειοδοτηθεί σύμφωνα με τα άρθρα 60 έως 64, ή

β) η χρήση ή οι χρήσεις της ουσίας υπό καθαρή μορφή ή σε μείγμα ή η ενσωμάτωσή της σε αντικείμενο, για το οποίο η ουσία διατίθεται στην αγορά ή για το οποίο την χρησιμοποιεί ο ίδιος, έχει εξαιρεθεί από την απαίτηση αδειοδότησης του ίδιου του παραρτήματος XIV σύμφωνα με το άρθρο 58 παράγραφος 2, ή

γ) η ημερομηνία που αναφέρεται στο άρθρο 58 παράγραφος 1 στοιχείο γ) σημείο i), δεν έχει έλθει ακόμη, ή

δ) η ημερομηνία που αναφέρεται στο άρθρο 58 παράγραφος 1 στοιχείο γ) σημείο i), έχει έλθει και ο ίδιος έχει υποβάλει αίτηση αδειοδότησης 18 μήνες πριν από αυτή την ημερομηνία αλλά δεν έχει ληφθεί ακόμη απόφαση σχετικά με την αίτηση αδειοδότησης, ή

ε) στην περίπτωση που η ουσία διατίθεται στην αγορά, έχει χορηγηθεί άδεια για τη χρήση αυτήν στον αμέσως μεταγενέστερό του χρήστη.»

5 Το άρθρο 58, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Όταν λαμβάνεται απόφαση για την εγγραφή στο παράρτημα XIV ουσιών που αναφέρονται στο άρθρο 57, η απόφαση λαμβάνεται σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 133 παράγραφος 4. Η απόφαση προσδιορίζει για κάθε ουσία:

[...]

γ) τις μεταβατικές ρυθμίσεις:

- i) την ημερομηνία από την οποία απαγορεύεται η διάθεση της ουσίας στην αγορά και η χρήση της, εκτός εάν χορηγηθεί άδεια, η οποία στο εξής αναφέρεται ως “ημερομηνία λήξης” και η οποία θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη, ανάλογα με την περίπτωση, τον κύκλο παραγωγής που ορίζεται για τη χρήση αυτήν·
- ii) την ή τις ημερομηνίες, τουλάχιστον 18 μήνες πριν από την ημερομηνία ή τις ημερομηνίες λήξης, πριν από τις οποίες πρέπει να παραληφθούν οι αιτήσεις εφόσον ο αιτών επιθυμεί να εξακολουθήσει να χρησιμοποιεί την ουσία ή να τη διαθέτει στην αγορά μετά την ή τις ημερομηνίες λήξης· η συνέχιση των χρήσεων αυτών επιτρέπεται μετά την ημερομηνία λήξης έως ότου ληφθεί απόφαση σχετικά με την αίτηση αδειοδότησης·

[...].».

6 Κατά το άρθρο 60 του ίδιου κανονισμού:

«1. Η Επιτροπή είναι αρμόδια για τη λήψη αποφάσεων σχετικά με τις αιτήσεις αδειοδότησης σύμφωνα με τον παρόντα τίτλο.

2. Με την επιφύλαξη της παραγράφου 3, άδεια χορηγείται όταν ο κίνδυνος που παρουσιάζει για την υγεία του ανθρώπου ή για το περιβάλλον η χρήση μιας ουσίας, εξαιτίας των εγγενών ιδιοτήτων της που ορίζονται στο παράρτημα XIV, ελέγχεται επαρκώς, σύμφωνα με το παράρτημα I σημείο 6.4, και όπως τεκμηριώνεται στην έκθεση χημικής ασφάλειας του αιτούντος λαμβάνοντας υπόψη τη γνώμη της επιτροπής αξιολόγησης κινδύνων του άρθρου 64 παράγραφος 4 στοιχείο α). Κατά την χορήγηση της άδειας και με κάθε όρο που επιβάλλεται εντός αυτής, η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη της όλες τις απορρίψεις, εκπομπές και απώλειες, περιλαμβανομένων των κινδύνων που απορρέουν από διαδεδομένες ή διάχυτες χρήσεις, που είναι γνωστές κατά τη στιγμή που λαμβάνεται η απόφαση.

[...]

4. Εάν δεν μπορεί να χορηγηθεί άδεια δυνάμει της παραγράφου 2 ή για τις ουσίες που αναφέρονται στην παράγραφο 3, επιτρέπεται να χορηγείται άδεια μόνον όταν καταδεικνύεται ότι τα κοινωνικοοικονομικά οφέλη υπερτερούν των κινδύνων από τη χρήση της ουσίας για την υγεία του ανθρώπου ή το περιβάλλον και όταν δεν υπάρχουν κατάλληλες εναλλακτικές ουσίες ή τεχνολογίες. Η απόφαση αυτή λαμβάνεται αφού εξετασθούν όλα τα στοιχεία που ακολουθούν και αφού ληφθούν υπόψη οι γνωμοδοτήσεις της επιτροπής αξιολόγησης κινδύνων και της επιτροπής κοινωνικοοικονομικής ανάλυσης που αναφέρονται στο άρθρο 64 παράγραφος 4 στοιχεία α) και β):

α) ο κίνδυνος από τις χρήσεις της ουσίας, περιλαμβανομένης της καταλληλότητας και αποτελεσματικότητας των προτεινόμενων μέτρων διαχείρισης του κινδύνου·

- β) τα κοινωνικοοικονομικά οφέλη που προκύπτουν από τη χρήση της ουσίας και οι κοινωνικοοικονομικές συνέπειες από την άρνηση χορήγησης άδειας, όπως καταδεικνύονται από τον αιτούντα ή άλλους ενδιαφερομένους·
- γ) η ανάλυση των εναλλακτικών επιλογών που υποβάλλει ο αιτών δυνάμει του άρθρου 62 παράγραφος 4 στοιχείο ε) ή οιοδήποτε σχέδιο υποκατάστασης υποβάλλεται από τον αιτούντα δυνάμει του άρθρου 62 παράγραφος 4 στοιχείο στ), και κάθε ενδεχόμενη συμβολή τρίτων δυνάμει του άρθρου 64 παράγραφος 2·
- δ) οι διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τους κινδύνους για την υγεία του ανθρώπου ή για το περιβάλλον, τυχόν εναλλακτικών ουσιών ή τεχνολογιών.
5. Κατά την εκτίμηση του κατά πόσον υπάρχουν κατάλληλες εναλλακτικές ουσίες ή τεχνολογίες, λαμβάνονται υπόψη από την Επιτροπή όλες οι σχετικές πτυχές, μεταξύ άλλων:
- α) εάν η μετάβαση σε εναλλακτικές επιλογές θα οδηγήσει σε μείωση των συνολικών κινδύνων για την υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον, λαμβάνοντας υπόψη την καταλληλότητα και αποτελεσματικότητα των μέτρων διαχείρισης κινδύνου·
- β) η τεχνική και οικονομική σκοπιμότητα των εναλλακτικών επιλογών για τον αιτούντα.

[...]»

- 7 Το άρθρο 64 του κανονισμού REACH προβλέπει ότι ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Χημικών Προϊόντων (ECHA) προβαίνει σε διαβούλευση με το κοινό καθώς και με την επιτροπή αξιολόγησης κινδύνων και την επιτροπή κοινωνικοοικονομικής ανάλυσης.
- 8 Δυνάμει του άρθρου 133 του κανονισμού αυτού, η Επιτροπή επικουρείται από επιτροπή (στο εξής: επιτροπή REACH).

Το ιστορικό της διαφοράς

- 9 Το ιστορικό της διαφοράς, το οποίο παρατίθεται στις σκέψεις 1 έως 30 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, μπορεί, για τις ανάγκες τις παρούσας διαδικασίας, να συνοψισθεί ως εξής.
- 10 Το κίτρινο θειοχρωμικού μολύβδου και το ερυθρό μείγματος θειικού, μολυβδαινικού και χρωμικού μολύβδου είναι χρωστικές ουσίες που χρησιμοποιούνται ευρέως, λόγω της ανθεκτικότητάς τους, του φωτεινού χρώματός τους και της λάμψεώς τους, στα βερνίκια και στις βαφές, ιδίως για τις γέφυρες ή τις σιδερένιες κατασκευές, για να επιτελούν λειτουργία σημάσεως ή για τις διαγραμμίσεις οδών με κίτρινο χρώμα.
- 11 Με τον κανονισμό (ΕΕ) 125/2012 της Επιτροπής, της 14ης Φεβρουαρίου 2012, για την τροποποίηση του παραρτήματος XIV του κανονισμού 1907/2006 (ΕΕ 2012, L 41, σ. 1), οι χρωστικές αυτές ουσίες ταξινομήθηκαν στον κατάλογο του παραρτήματος αυτού που περιλαμβάνει τις ουσίες που προκαλούν πολύ μεγάλη ανησυχία, ως καρκινογόνες και τοξικές για την αναπαραγωγή του ανθρώπου. Κατά συνέπεια, η διάθεσή τους στην αγορά και η χρήση τους εξαρτήθηκαν από προηγούμενη άδεια από τις 21 Μαΐου 2015.

- 12 Η DCC Maastricht BV υπέβαλε, στις 19 Νοεμβρίου 2013, αίτηση αδειοδοτήσεως για τη διάθεση στην αγορά των δύο επίμαχων χρωστικών ουσιών για έξι πανομοιότυπες για τις δύο αυτές ουσίες χρήσεις. Η εν λόγω αίτηση μνημονεύει τα ακόλουθα ενδεικτικά παραδείγματα προϊόντων για τις αναγραφόμενες σε αυτή χρήσεις, οι οποίες απαιτούν, κατά την αιτούσα, τις τεχνολογικές επιδόσεις των χρωστικών ουσιών: καλύμματα για το καπό αυτοκινήτων, προειδοποιητικές πινακίδες, κάδους για φαρμακευτικά απόβλητα, σωλήνες για την πετροχημική βιομηχανία, γερανούς, γεωργικά μηχανήματα, οδικό εξοπλισμό, μεταλλικές γέφυρες, θησαυροφυλάκια και χαλύβδινα εμπορευματοκιβώτια.
- 13 Συμμορφούμενος προς το άρθρο 64, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, ο ECHA διεξήγαγε δημόσια διαβούλευση προκειμένου οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι να έχουν τη δυνατότητα παροχής πληροφοριών σχετικά με τις ουσίες ή τις τεχνικές αντικαταστάσεως. Στο πλαίσιο της διαβουλεύσεως υποβλήθηκαν γνωμοδοτήσεις από κατασκευαστές της Ένωσης, μεταγενέστερους χρήστες των επίμαχων εν προκειμένω χρωστικών ουσιών, οργανώσεις του κλάδου, κράτη μέλη καθώς και από ορισμένες μη κυβερνητικές οργανώσεις. Εν συνεχεία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 64, παράγραφοι 3 επ., του ως άνω κανονισμού, η επιτροπή αξιολογήσεως κινδύνων και η επιτροπή κοινωνικοοικονομικής αναλύσεως εξέδωσαν γνώμες για εκάστη των ζητούμενων χρήσεων.
- 14 Τέλος, η αίτηση αδειοδοτήσεως εξετάστηκε από την επιτροπή REACH. Κατά τη συζήτηση που διεξήχθη στην επιτροπή αυτή, δύο κράτη μέλη και το Βασίλειο της Νορβηγίας επισήμαναν ότι τα εν λόγω χρωμικά μολύβδου χρησιμοποιούνταν στο έδαφός τους ως χρωστικές ουσίες μόνον στις διαγραμμίσεις των οδών με κίτρινο χρώμα. Σε ένα από αυτά τα κράτη μέλη, η χρήση χρωμικών μολύβδου για τις διαγραμμίσεις των οδών είχε μάλιστα απαγορευθεί από εικοσαετίας. Η Επιτροπή υπέβαλε σχέδιο αποφάσεως προς ψήφιση στα μέλη της επιτροπής REACH. Είκοσι τρία κράτη μέλη υπερψήφισαν το σχέδιο, ενώ τρία κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων και το Βασίλειο της Σουηδίας, το καταψήφισαν. Δύο κράτη μέλη απείχαν της ψηφοφορίας.
- 15 Στις 7 Σεπτεμβρίου 2016, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση.
- 16 Η ζητηθείσα άδεια δεν χορηγήθηκε βάσει του άρθρου 60, παράγραφος 2, του κανονισμού REACH, δεδομένου ότι η Επιτροπή έκρινε ότι ο κίνδυνος δεν ήταν επαρκώς ελεγχόμενος. Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή ενέκρινε, αντιθέτως, τις χρήσεις τις οποίες αφορούσε η αίτηση βάσει του άρθρου 60, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού, θέτοντας ταυτοχρόνως ορισμένους περιορισμούς και ορισμένες απαιτήσεις για τη χορήγηση της αδείας.
- 17 Στο άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή χορήγησε άδεια για τις αναγραφόμενες στην αίτηση χρήσεις των επίμαχων εν προκειμένω χρωμικών μολύβδου υπό την προϋπόθεση ότι οι επιδόσεις των προμειγμάτων, των βαφών και των προμειγμάτων χρωμάτων που περιείχαν τις συγκεκριμένες ουσίες ή των τελικών προϊόντων που τις περιείχαν ήταν, από απόψεως λειτουργικότητας, χρωματικής εντάσεως, αδιαφάνειας (δυνατότητας αποκρύψεως), ικανότητας διασποράς, ανθεκτικότητας στις καιρικές συνθήκες, θερμικής σταθερότητας ή μη διαλυτοποίησεως, ή συνδυασμού των δύο, τεχνικώς σκόπιμες μόνο με τη χρήση των εν λόγω ουσιών και ότι οι επιδόσεις αυτές ήταν αναγκαίες για την προβλεπόμενη χρήση.
- 18 Το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της επίδικης αποφάσεως περιορίζει σε 2 100 τόνους ετησίως την ποσότητα κίτρινου θειοχρωμικού μολύβδου και σε 900 τόνους ετησίως την ποσότητα ερυθρού μείγματος θεικού, μολυβδαινικού και χρωμικού μολύβδου που μπορούν να διατεθούν στην αγορά από τον κάτοχο της αδείας για τις επιτρεπόμενες χρήσεις.

- 19 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της επίδικης αποφάσεως, η άδεια χορηγείται για όλες τις χρήσεις υπό την προϋπόθεση ότι οι μεταγενέστεροι του κατόχου της άδειας χρήστες θα παρείχαν στον ECHA, το αργότερο έως τις 30 Ιουνίου 2017, πληροφορίες σχετικά με την καταλληλότητα και τη διαθεσιμότητα εναλλακτικών λύσεων για τις ζητηθείσες χρήσεις, αιτιολογώντας λεπτομερώς την ανάγκη χρήσεως των επίμαχων εν προκειμένω ουσιών.
- 20 Επιπλέον, από το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της επίδικης αποφάσεως προκύπτει ότι η άδεια χορηγείται υπό την προϋπόθεση ότι ο κάτοχός της θα υποβάλει στην Επιτροπή, το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2017, έκθεση περιέχουσα τα στοιχεία που μνημονεύονται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της αποφάσεως αυτής. Ο κάτοχος της άδειας οφείλει να προσδιορίσει λεπτομερέστερα στην έκθεσή του τις επιτρεπόμενες χρήσεις βάσει των παρεχόμενων από τους μεταγενέστερους χρήστες πληροφοριών σχετικά με τις εναλλακτικές λύσεις.
- 21 Το άρθρο 1, παράγραφος 4, της επίδικης αποφάσεως προβλέπει, κατ' ουσίαν, όσον αφορά τις χρήσεις για τις διαγραμμίσεις των οδών, ότι η άδεια δεν ισχύει στα κράτη μέλη των οποίων η εθνική νομοθεσία απαγορεύει τη χρήση χρωμικών μολύβδου για τις εν λόγω διαγραμμίσεις.
- 22 Τέλος, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως αυτής, η περίοδος αναθεωρήσεως του άρθρου 60, παράγραφος 9, στοιχείο ε', του κανονισμού REACH λήγει στις 21 Μαΐου 2019 για δύο χρήσεις των επίμαχων ουσιών, ήτοι για την επαγγελματική χρήση βαφών σε μεταλλικές επιφάνειες και για την επαγγελματική χρήση στερεών ή υγρών προμειγμάτων που περιέχουν πιγμέντο στην εφαρμογή θερμοπλαστικών διαγραμμίσεων οδών, και στις 21 Μαΐου 2022 για τις τέσσερις άλλες χρήσεις που επιτρέπονται από την εν λόγω απόφαση.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Νοεμβρίου 2016, το Βασίλειο της Σουηδίας άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.
- 24 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση, με το σκεπτικό ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εξέταση της μη διαθεσιμότητας εναλλακτικών ουσιών.

Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

- 25 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο, κυρίως, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο και, επικουρικώς, σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως αναιρέσεως, να διατάξει τη διατήρηση των αποτελεσμάτων της ακυρωθείσας αποφάσεως. Ο ECHA παρενέβη υπέρ της Επιτροπής.
- 26 Το Βασίλειο της Σουηδίας ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της, καθώς και το αίτημα να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα της ακυρωθείσας αποφάσεως. Το Βασίλειο της Δανίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παρενέβησαν υπέρ του Βασιλείου της Σουηδίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του κυρίου αιτήματος για αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως

- 27 Προς στήριξη των αιτημάτων της, η Επιτροπή προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 28 Μολονότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου κατά την οποία εναπόκειται στον αιτούντα να αποδείξει την έλλειψη τεχνικώς και οικονομικώς βιώσιμης λύσεως για τις ζητούμενες χρήσεις, επικρίνει, αντιθέτως, τον βαθμό αποδείξεως που απαιτεί το δικαστήριο αυτό. Θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο επέβαλε έναν ανέφικτο βαθμό αποδείξεως, κρίνοντας, στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, όταν «παραμένει αβέβαιο αν πληρούται η προϋπόθεση της μη διαθεσιμότητας εναλλακτικών λύσεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο αιτών δεν εκπλήρωσε το βάρος αποδείξεως που φέρει». Πράγματι, κάθε τεχνική και επιστημονική αξιολόγηση ενέχει εκ φύσεως αβεβαιότητα, για τον λόγο και μόνον ότι μπορεί να ανατραπεί από πληροφορίες που δεν ήσαν διαθέσιμες κατά την πραγματοποίησή της. Η ίδια πλάνη περί το δίκαιο επαναλήφθηκε στις σκέψεις 81, 85, 86, 90 και 101 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.
- 29 Η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι υπάρχουν στην αγορά εναλλακτικές λύσεις για τις ζητούμενες χρήσεις, αλλά επισημαίνει ότι οι χρήσεις αυτές δεν έχουν τις ίδιες επιδόσεις με την επίμαχη ουσία. Δεδομένου όμως ότι εφήρμοσε μηδενικό όριο για την απώλεια επιδόσεων των εναλλακτικών λύσεων και δεδομένου ότι οι εξετασθείσες λύσεις δεν έφθασαν το επιθυμητό επίπεδο τεχνικής αποδόσεως, η Επιτροπή φρονεί ότι ορθώς εκτίμησε ότι δεν υπήρχε τεχνικώς βιώσιμη εναλλακτική λύση.
- 30 Το Βασίλειο της Σουηδίας και το Βασίλειο της Δανίας καθώς και το Κοινοβούλιο ζητούν την απόρριψη του λόγου αυτού ως απαράδεκτου. Επιπλέον, φρονούν, όπως και η Δημοκρατία της Φινλανδίας, ότι ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 31 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο απαίτησε από τον αιτούντα ένα επίπεδο αποδείξεως που ήταν αδύνατον να επιτευχθεί, ζητώντας του να αποδείξει, κατά τρόπο που να μην καταλείπει καμία αβεβαιότητα, τη μη διαθεσιμότητα τεχνικώς και οικονομικώς βιώσιμων εναλλακτικών λύσεων για τις ζητούμενες χρήσεις. Τοιαύτη απαίτηση, η οποία επαναλαμβάνεται στις σκέψεις 79, 81, 85, 86, 90 και 101 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.
- 32 Εντούτοις, εξεταζόμενες στο πλαίσιό τους, οι εν λόγω σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι επιβάλλουν στον αιτούντα την άδεια ή στην Επιτροπή να αποδείξουν με απόλυτη βεβαιότητα τη μη διαθεσιμότητα τεχνικώς και οικονομικώς βιώσιμων εναλλακτικών λύσεων συγκεκριμένης ουσίας για συγκεκριμένη χρήση.

- 33 Πράγματι, επισημαίνεται ότι η σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στηρίζεται στις μη αμφισβητηθείσες διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στις δύο προηγούμενες σκέψεις της αποφάσεως αυτής. Στη σκέψη 77 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς συνήγαγε από τον συνδυασμό του άρθρου 60, παράγραφος 4, και της αιτιολογικής σκέψεως 69 του κανονισμού REACH ότι εναπόκειται στον αιτούντα την άδεια να αποδείξει ότι δεν υπάρχει κατάλληλη εναλλακτική λύση. Στην επόμενη σκέψη της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι το άρθρο 60, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού REACH αναθέτει στην Επιτροπή την υποχρέωση να ελέγχει αν πληρούνται πράγματι οι προϋποθέσεις του άρθρου 60, παράγραφος 4. Στη σκέψη 79 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε, κατ' ουσίαν, από τις δύο προηγούμενες σκέψεις της ίδιας αποφάσεως ότι, αν, κατόπιν της εκ μέρους της εξετάσεως και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων τα οποία παρέσχε ο αιτών και άλλα πρόσωπα ή τα οποία συνέλεξε η ίδια, η Επιτροπή θεωρήσει ότι ο αιτών δεν προσκομίζει την απόδειξη της οποίας φέρει το βάρος, το θεσμικό αυτό όργανο οφείλει να αρνηθεί την αιτηθείσα άδεια. Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, η σκέψη 79 της εν λόγω αποφάσεως δεν περιέχει εκτίμηση ως προς το «επίπεδο αποδείξεως» που απαιτείται από τον αιτούντα ή είναι αποδεκτό από την Επιτροπή.
- 34 Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, στις σκέψεις 81 και 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες πρέπει να ερμηνευθούν από κοινού, ότι η απόφαση της Επιτροπής για τη χορήγηση αδειάς δεν πρέπει να στηρίζεται αποκλειστικά σε υποθέσεις που ούτε επιβεβαιώνονται ούτε αναιρούνται από τις πληροφορίες που διαθέτει η Επιτροπή, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά MTU Friedrichshafen, C-520/07 P, EU:C:2009:557, σκέψεις 52 και 53). Επομένως, οι δύο αυτές σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι υποχρεώνουν την Επιτροπή να απαιτεί από τον αιτούντα την άδεια ένα μη εύλογο επίπεδο αποδείξεως.
- 35 Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, στη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή μπορεί να χορηγήσει τη ζητηθείσα άδεια όταν οι αβεβαιότητες που εξακολουθούν να υφίστανται συναφώς είναι αμελητέες, υπό την προϋπόθεση ότι το θεσμικό όργανο αποφαινεται κατόπιν εμπειριστατωμένης εξετάσεως και εξακριβώσεως επαρκούς αριθμού ουσιωδών και αξιόπιστων πληροφοριών, όπερ δεν συνέβη εν προκειμένω, κατά την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι δεν επιτρέπεται στην Επιτροπή να αποδέχεται κάποιο περιθώριο αβεβαιότητας ως προς τη μη διαθεσιμότητα εναλλακτικών λύσεων.
- 36 Τέλος, η σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία παρατίθενται ορισμένα στοιχεία που υποβλήθηκαν στην Επιτροπή κατά τη διαδικασία δημόσιας διαβουλεύσεως, και η σκέψη 101 της αποφάσεως αυτής, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι η Επιτροπή δεν είχε εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν οι εναλλακτικές λύσεις που προέβαλε το Βασίλειο της Σουηδίας, δεν αφορούν το επίπεδο αποδείξεως που έπρεπε να απαιτήσει η Επιτροπή. Ειδικότερα, η εν λόγω σκέψη 101 εκφράζει μάλλον την έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως όσον αφορά τη μη διαθεσιμότητα λύσεων για την αντικατάσταση των χρωμικών μολύβδου.
- 37 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, παρέλκει δε η εξέταση του παραδεκτού του.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 38 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η εξέταση του οποίου πρέπει να προηγηθεί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει, με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη, καθ' όλα τα στάδια της συλλογιστικής του και, ειδικότερα, στις σκέψεις 86, 97 και 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση συνιστούσε μερική έγκριση ορισμένων χρήσεων των χρωμικών μολύβδου για τις οποίες είχε διαπιστωθεί ότι δεν υπήρχαν βιώσιμες εναλλακτικές λύσεις, και όχι άδεια για όλες τις χρήσεις που αφορούσε η αίτηση. Η επίδικη απόφαση χορηγούσε άδεια μόνον για τις χρήσεις για τις οποίες δεν υπήρχε εναλλακτική λύση.
- 39 Με το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι από τις τεθείσες με την επίδικη απόφαση προϋποθέσεις προέκυπτε ότι η μη διαθεσιμότητα εναλλακτικών λύσεων δεν είχε διαπιστωθεί δεόντως. Η Επιτροπή εκτιμά ότι θα έπρεπε να διαθέτει τη δυνατότητα να οριοθετεί το περιεχόμενο της αδειάς με αντικειμενικά κριτήρια και να καθορίζει τις επιτρεπόμενες χρήσεις με αναφορά στις ζητούμενες λειτουργίες, όπως έπραξε στο άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχεία δ' και ε', της επίδικης αποφάσεως. Υποστηρίζει ότι δεν ανέθεσε στις αρμόδιες αρχές τη διακριτική ευχέρεια αξιολογήσεως των εναλλακτικών λύσεων και ότι κανένα χωρίο της εν λόγω αποφάσεως δεν μπορεί να νοηθεί υπό την έννοια αυτή. Η σύγκυση του περιορισμού του πεδίου εφαρμογής μιας αδειάς με τη μη διενέργεια της αξιολογήσεως των εναλλακτικών λύσεων ή η μη αναγνώριση στα κράτη μέλη της δυνατότητας να ασκούν καθήκοντα ελέγχου και επαληθεύσεως της συμμορφώσεως στο πλαίσιο του συστήματος αδειοδοτήσεως συγκεκριμένης ουσίας θα συνιστούσε παράβλεψη της κατανομής αρμοδιοτήτων που προβλέπεται στον κανονισμό REACH και θα μπορούσε να έχει αρνητικές συνέπειες για την υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον.
- 40 Το Βασίλειο της Σουηδίας, το Βασίλειο της Δανίας και η Δημοκρατία της Φινλανδίας καθώς και το Κοινοβούλιο ζητούν την επί της ουσίας απόρριψη του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ενώ το Βασίλειο της Δανίας υποστηρίζει επιπλέον ότι ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 41 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι ερμήνευσε εσφαλμένως την επίδικη απόφαση αποφαινόμενο, στις σκέψεις 86, 97 και 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, ότι η Επιτροπή επέτρεψε όλες τις ζητούμενες στην αίτηση χρήσεις, ενώ αυτή απλώς χορήγησε μερική άδεια, και, αφετέρου, ότι δεν είχε ολοκληρώσει την εκ μέρους της αξιολόγηση της μη διαθεσιμότητας των εναλλακτικών λύσεων, σύμφωνα με το άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού REACH.
- 42 Πρώτον, παρατηρείται ότι, σε καμία από τις παρατιθέμενες σκέψεις, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο δεν έκρινε ότι η επίδικη απόφαση επέτρεπε όλες τις ζητούμενες με την αίτηση χρήσεις. Ερμηνεύοντας το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως αυτής στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, αντιθέτως, ότι «η επισήμανση ότι η χρήση των επίμαχων εν προκειμένω χρωμικών μολύβδου αφορά μόνο τις περιπτώσεις κατά τις οποίες είναι όντως αναγκαίες οι επιδόσεις των μειγμάτων ουσιών που περιέχουν τα χρωμικά αυτά ισοδυναμεί με δήλωση ότι, κάθε φορά που

διαπιστώνεται η ύπαρξη εναλλακτικής λύσεως, ο μεταγενέστερος χρήστης πρέπει να παύσει να χρησιμοποιεί τα επίμαχα εν προκειμένω χρωμικά μολύβδου». Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος που προβάλλεται προς στήριξη του τρίτου λόγου της αιτήσεως αναιρέσεως είναι αβάσιμο.

- 43 Δεύτερον, είναι αληθές ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε προβεί σε επαρκή εξέταση των εναλλακτικών λύσεων. Για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 81 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού REACH δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να εκδώσει απόφαση χορηγήσεως αδείας στηριζόμενη σε απλές υποθέσεις, όπερ δεν αμφισβητεί η Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας. Εν συνεχεία, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε, ιδίως στις σκέψεις 97 και 98 στις οποίες αναφέρθηκε η Επιτροπή, τις εκτιμήσεις βάσει των οποίων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε κατορθώσει να εξέλθει από την κατάσταση αβεβαιότητας στην οποία τελούσε όσον αφορά τη διαθεσιμότητα εναλλακτικών λύσεων.
- 44 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι, στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε υπ' αυτή την έννοια το γεγονός ότι, με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή περιόρισε ρητώς την άδεια χρήσεως των επίμαχων χρωμικών μολύβδου μόνον στις περιπτώσεις στις οποίες η χρήση αυτή ήταν αναγκαία. Μολονότι το εν λόγω θεσμικό όργανο επικρίνει την ερμηνεία αυτή και υποστηρίζει ότι χορήγησε περιορισμένη άδεια για ορισμένες μόνο χρήσεις, πρέπει, εντούτοις, να επισημανθεί ότι ο περιορισμός του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω αποφάσεως δεν έχει στην πραγματικότητα τέτοιο χαρακτήρα, δεδομένου ότι απλώς υπενθυμίζει έναν από τους γενικούς όρους αδειοδοτήσεως μιας ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού REACH, και δεδομένου ότι, κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθεί το περιεχόμενο του περιορισμού αυτού.
- 45 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 98 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της επίδικης αποφάσεως απηχούσε την ίδια αβεβαιότητα της Επιτροπής, καθόσον επέβαλλε στους μεταγενέστερους του κατόχου της αδείας χρήστες να παράσχουν στον ECHA, το αργότερο έως τις 30 Ιουνίου 2017, πληροφορίες σχετικά με την καταλληλότητα και τη διαθεσιμότητα των εναλλακτικών λύσεων, δικαιολογώντας λεπτομερώς την ανάγκη χρήσεως των επίμαχων ουσιών. Πράγματι, η απαίτηση αυτή ισοδυναμεί με υποχρέωση των μεταγενέστερων χρηστών να παράσχουν συμπληρωματικές πληροφορίες για την εκτίμηση της προϋποθέσεως της μη διαθεσιμότητας εναλλακτικών λύσεων για τις υπό εξέταση χρήσεις, μετά τη χορήγηση αδείας από την Επιτροπή για τις χρήσεις αυτές. Ωστόσο, το άρθρο 60, παράγραφος 4, του κανονισμού REACH δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να χορηγεί άδεια για τη χρήση μιας ουσίας που προκαλεί πολύ μεγάλη ανησυχία αν μπορεί να αντικατασταθεί από άλλη κατάλληλη ουσία. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν μπορεί να χορηγήσει τέτοια άδεια πριν διαπιστώσει δεόντως την έλλειψη εναλλακτικής λύσεως.
- 46 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση που υπείχε να ελέγξει τη μη διαθεσιμότητα εναλλακτικών λύσεων για τις διάφορες χρήσεις των χρωμικών μολύβδου. Επομένως, το δεύτερο σκέλος που προβάλλεται προς στήριξη του τρίτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 47 Επομένως, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί το παραδεκτό του, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 48 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε, ιδίως με τις σκέψεις 86, 90 και 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως προς την έκταση του ελέγχου που πρέπει να ασκεί επί της εκτιμήσεως της τεχνικής και οικονομικής σκοπιμότητας των εναλλακτικών λύσεων. Υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο την υποκατέστησε όσον αφορά τη στάθμιση των κοινωνικών, οικονομικών και τεχνικών εκτιμήσεων, μη λαμβάνοντας υπόψη την εξουσία εκτιμήσεως που αυτή διαθέτει.
- 49 Θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 86 και 90, ότι εξακολουθούσε να υφίσταται αβεβαιότητα για την Επιτροπή ως προς την έλλειψη εναλλακτικών λύσεων και ότι, κατά συνέπεια, η Επιτροπή παρέβη το καθήκον της επιμελείας. Μια τέτοια αβεβαιότητα όμως δεν προκύπτει από την επίδικη απόφαση, η οποία, αντιθέτως, αναφέρει σαφώς ότι η Επιτροπή είχε επιλέξει κατά τη διακριτική της ευχέρεια να εφαρμόσει ένα όριο που προϋπέθετε ότι οι εναλλακτικές ουσίες δεν είχαν μικρότερη τεχνική απόδοση και, εν συνεχεία, έκρινε ότι καμία εναλλακτική λύση δεν πληρούσε το όριο αυτό. Το Γενικό Δικαστήριο θεώρησε ότι μπορούσε να εντοπίσει αβεβαιότητα και, κατά συνέπεια, καταλόγισε έλλειψη επιμελείας στην Επιτροπή, καθόσον δεν διέκρινε τα δύο αυτά στάδια. Είναι, όμως, αδύνατο να εκτιμηθεί η τεχνική σκοπιμότητα μιας εναλλακτικής λύσεως χωρίς, προηγουμένως, να αποφασισθεί κατά διακριτική ευχέρεια το επίπεδο απωλείας επιδόσεων που μπορεί να θεωρηθεί αποδεκτό.
- 50 Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η αξιολόγηση των εναλλακτικών λύσεων εμπίπτει στον έλεγχο της πρόδηλης πλάνης, όπως εξάλλου ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 246 και 248 της αποφάσεως της 4ης Απριλίου 2019, ClientEarth (T-108/17, EU:T:2019:215). Εντούτοις, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως διαπίστωσε ότι η Επιτροπή είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη κατά τον καθορισμό του αποδεκτού επιπέδου απωλείων των τεχνικών επιδόσεων ή κατά την αξιολόγηση, υπό το πρίσμα του ορίου αυτού, των διαθέσιμων εναλλακτικών λύσεων.
- 51 Το Βασίλειο της Σουηδίας και το Βασίλειο της Δανίας καθώς και το Κοινοβούλιο ζητούν την απόρριψη του δευτέρου λόγου αναιρέσεως ως απαράδεκτου. Εν πάση περιπτώσει, φρονούν, όπως και η Δημοκρατία της Φινλανδίας, ότι ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 52 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη, ιδίως στις σκέψεις 86, 90 και 96, την εξουσία εκτιμήσεως που η ίδια διαθέτει δυνάμει του άρθρου 60, παράγραφος 4, του κανονισμού REACH κατά τον καθορισμό του ορίου απωλείας τεχνικών επιδόσεων και, ως εκ τούτου, την ένταση του δικαιοδοτικού ελέγχου που το δικαιοδοτικό όργανο οφείλει να ασκεί επί των αποφάσεων που λαμβάνει κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής.
- 53 Πρώτον, επισημαίνεται ότι η σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν περιέχει καμία γενική διαπίστωση σχετικά με την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή κατά τον καθορισμό του ορίου απωλείας τεχνικών επιδόσεων. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο επέκρινε την εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση της προϋποθέσεως της μη διαθεσιμότητας εναλλακτικών λύσεων. Απεφάνθη ότι η Επιτροπή χορήγησε πρόωρα την άδεια, προτού ολοκληρώσει δεόντως

την εξέταση της ως άνω προϋποθέσεως. Επομένως, η εν λόγω σκέψη 86 περιλαμβάνει μόνον εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν εμπίπτει, κατ' αρχήν, στον ανααιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου.

- 54 Τέτοια διαπίστωση δεν προκύπτει ούτε από τις σκέψεις 90 και 96 της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, στη σκέψη 90 της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε να επισημάνει ότι, σύμφωνα με έναν από τους μετέχοντες στη διαδικασία δημόσιας διαβουλεύσεως, μπορούσε να συναχθεί ότι, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, εναλλακτικές λύσεις ήταν διαθέσιμες στην αγορά της Ένωσης για όλες τις χρήσεις τις οποίες αφορούσε η αίτηση αδειοδοτήσεως. Ομοίως, στη σκέψη 96 της ίδιας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε απλώς ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις 8, 9 και 12 της επίδικης αποφάσεως προέκυπτε ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως, η Επιτροπή διατηρούσε ακόμη αμφιβολίες ως προς τη μη διαθεσιμότητα τεχνικώς σκόπιμων εναλλακτικών λύσεων για το σύνολο των χρήσεων τις οποίες αφορούσε η αίτηση. Κατά συνέπεια, καμία από τις δύο αυτές σκέψεις της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν ενέχει την προβαλλόμενη πλάνη περί το δίκαιο.
- 55 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι πρόθεση της Επιτροπής ήταν να επικαλεσθεί παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών από το Γενικό Δικαστήριο, από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει σαφώς ότι η συγκεκριμένη αιτίαση δεν είναι βάσιμη. Πράγματι, η εν λόγω αιτίαση αναιρείται από τα έγγραφα της δικογραφίας και, ειδικότερα, από την ίδια την επίδικη απόφαση. Συναφώς, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 44 και 45 της παρούσας αποφάσεως, είναι πρόδηλο ότι η επίδικη απόφαση αποκαλύπτει την κατάσταση παρατεινόμενης αβεβαιότητας στην οποία τελούσε η Επιτροπή όσον αφορά τη μη διαθεσιμότητα εναλλακτικών λύσεων.
- 56 Τέλος, αν γίνει δεκτό ότι η επίδικη απόφαση μπορεί να θεωρηθεί ότι στηρίζεται στην εφαρμογή από την Επιτροπή μηδενικού ορίου απωλείας τεχνικών επιδόσεων, το όριο αυτό καθιστά την εν λόγω απόφαση παράνομη, καθόσον στηρίζεται σε ερμηνεία του άρθρου 60 του κανονισμού REACH όλως αντίθετη προς τον ίδιο τον σκοπό του κανονισμού αυτού. Πράγματι, όπως προκύπτει ιδίως από τις αιτιολογικές σκέψεις 4, 12, 70 και 73 και από το άρθρο 55, ο συγκεκριμένος κανονισμός ευνοεί την αντικατάσταση των ουσιών που προκαλούν σοβαρές ανησυχίες από άλλες κατάλληλες ουσίες. Αν όμως η λαμβανόμενη απόφαση στηρίζεται παγίως στην εκτίμηση ότι η υποκατάσταση πρέπει να πραγματοποιείται άνευ ουδεμίας απωλείας επιδόσεων, τούτο όχι μόνο θα ισοδυναμούσε με προσθήκη μιας προϋποθέσεως που δεν προβλέπεται από τον εν λόγω κανονισμό, αλλά είναι ικανό να εμποδίσει την αντικατάσταση αυτή και, κατά συνέπεια, να στερήσει από τον ίδιο τον κανονισμό ένα μεγάλο μέρος της πρακτικής αποτελεσματικότητάς του.
- 57 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε ολοκληρώσει την εξέταση της μη διαθεσιμότητας εναλλακτικών λύσεων και ότι, ως εκ τούτου, η άδεια δεν μπορούσε να χορηγηθεί εγκύρως. Δεν μπορεί, επομένως, να προσαφθεί στο Γενικό Δικαστήριο ότι υποκατέστησε την Επιτροπή κατά την αξιολόγηση των εναλλακτικών λύσεων, δεδομένου ότι, αντιθέτως, στηρίχθηκε στην αξιολόγηση των λύσεων αυτών στην οποία είχε προβεί η Επιτροπή, όπως αυτή προκύπτει από την επίδικη απόφαση, και στην παρατεινόμενη αβεβαιότητα ως προς τη μη διαθεσιμότητα εναλλακτικών λύσεων η οποία προκύπτει από την ίδια την επίδικη απόφαση.
- 58 Κατά συνέπεια, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το παραδεκτό του, ο δεύτερος λόγος αναίρεσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 59 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι τα αιτήματα της αιτήσεως αναίρεσεως με τα οποία ζητείται η αναίρεση της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του επικουρικού αιτήματος περί προσωρινής διατηρήσεως των αποτελεσμάτων της επίδικης αποφάσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 60 Η Επιτροπή δέχεται ότι έσφαλε υποστηρίζοντας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ως προς τα έννομα αποτελέσματα της ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως, τη θέση ότι η ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως θα είχε ως συνέπεια την απαγόρευση της διαθέσεως των επίμαχων ουσιών στην αγορά. Η συλλογιστική αυτή υιοθετήθηκε από το Γενικό Δικαστήριο και τους λοιπούς διαδίκους.
- 61 Η Επιτροπή προβάλλει ότι το άρθρο 56, παράγραφος 1, του κανονισμού REACH προβλέπει ένα μεταβατικό καθεστώς στο πλαίσιο του οποίου ο αιτών μπορεί να διαθέσει στην αγορά την ουσία για την οποία ζήτησε την άδεια, έως ότου η Επιτροπή λάβει απόφαση επί της αιτήσεως αδειοδοτήσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η ακύρωση της αποφάσεως αυτής έχει ως συνέπεια την επαναφορά της νομικής καταστάσεως που υφίστατο πριν από την έκδοσή της, ήτοι του μεταβατικού καθεστώτος βάσει του οποίου επιτρέπεται η διάθεση της ουσίας στην αγορά. Η ακύρωση με άμεση ισχύ της εν λόγω αποφάσεως θα παρήγε επομένως αποτελέσματα αντίθετα προς τον σκοπό για τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε την προσωρινή διατήρηση των αποτελεσμάτων της ακυρωθείσας αποφάσεως, ήτοι την προστασία της υγείας του ανθρώπου.
- 62 Για τον λόγο αυτόν, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και να διατάξει τη διατήρηση των αποτελεσμάτων της επίδικης αποφάσεως, προς το συμφέρον της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της υγείας του ανθρώπου.
- 63 Ο ECHA δηλώνει ότι υποστηρίζει το ως άνω αίτημα της Επιτροπής.
- 64 Το Βασίλειο της Σουηδίας, το Βασίλειο της Δανίας και η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζητούν από το Δικαστήριο την απόρριψή του.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 65 Ο μοναδικός λόγος που προβάλλεται προς στήριξη του επικουρικού αιτήματος της αιτήσεως αναιρέσεως στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο στην οποία φέρεται να έχει υποπέσει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τα αποτελέσματα της απαγγελθείσας ακυρώσεως.
- 66 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη αυτή, ότι η ακύρωση με άμεση ισχύ της αποφάσεως χορηγήσεως αδειάς θα εμπόδιζε την αιτούσα DCC Maastricht να συνεχίσει να εμπορεύεται τις επίμαχες χρωστικές ουσίες και ότι, μολονότι μια τέτοια ακύρωση μπορούσε να έχει σοβαρές αρνητικές συνέπειες για την εταιρία αυτή, εντούτοις η απαγγελία της ήταν δικαιολογημένη λόγω της μέριμνας προστασίας της ανθρώπινης υγείας από τα αποτελέσματα των επικινδύνων αυτών ουσιών.
- 67 Εντούτοις, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, η απλή ακύρωση της επίδικης αποφάσεως είχε, όλως αντιθέτως, ως αποτέλεσμα να δοθεί άδεια στην DCC Maastricht να συνεχίσει την εμπορία των επίμαχων χρωστικών μέχρις ότου η Επιτροπή εκδώσει νέα απόφαση, όπως είχε διαβλέψει η Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου με τη διάταξη ασφαλιστικών μέτρων της

21ης Νοεμβρίου 2019, Επιτροπή κατά Σουηδίας (C-389/19 P-R, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:1007, σκέψη 60). Πράγματι, οι επίμαχες άδειες είχαν χορηγηθεί υπό το κράτος ισχύος προηγούμενου κανονισμού, ήτοι του κανονισμού 125/2012, μέχρι τις 21 Μαΐου 2015.

- 68 Δυνάμει δε των συνδυασμένων διατάξεων του άρθρου 56, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και του άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH, η εξακολούθηση των ήδη επιτρεπόμενων χρήσεων επιτρέπεται μετά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος της αδείας που τις αφορά έως την έκδοση αποφάσεως επί της νέας αιτήσεως αδειοδοτήσεως, υπό την προϋπόθεση ότι η αίτηση αυτή έχει υποβληθεί τουλάχιστον 18 μήνες πριν από τη λήξη της αδείας. Η DCC Maastricht, έχοντας ζητήσει νέα άδεια εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, υπήχθη στο μεταβατικό αυτό καθεστώς μέχρι την έκδοση της επίδικης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, αποκόμισε το εντεύθεν όφελος κατόπιν της ακυρώσεώς της με άμεση ισχύ.
- 69 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στη σκέψη 112 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως καθόσον εφάρμοσε εσφαλμένως το μεταβατικό καθεστώς του άρθρου 56, παράγραφος 1, στοιχείο δ', και του άρθρου 58, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού REACH. Δεδομένου ότι το αίτημα που προέβαλε επικουρικώς η Επιτροπή είναι βάσιμο, το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να αναιρεθεί.

Επί της διαφοράς της κύριας δίκης

- 70 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.
- 71 Στην υπό κρίση υπόθεση συντρέχει τέτοια περίπτωση. Επομένως, πρέπει να εξετασθεί το αίτημα να διατηρηθούν σε ισχύ τα αποτελέσματα της ακυρωθείσας αποφάσεως, το οποίο υποβλήθηκε από την Επιτροπή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και ενώπιον του Δικαστηρίου.
- 72 Κατά το άρθρο 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο μπορεί, εφόσον το κρίνει αναγκαίο, να προσδιορίσει εκείνα τα έννομα αποτελέσματα της ακυρωθείσας πράξεως που θεωρούνται οριστικά. Προς άσκηση της εξουσίας την οποία του απονέμει το άρθρο αυτό, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τον σεβασμό της αρχής της ασφάλειας δικαίου και των λοιπών δημόσιων ή ιδιωτικών συμφερόντων (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-490/10, EU:C:2012:525, σκέψη 91, της 22ας Οκτωβρίου 2013, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, C-137/12, EU:C:2013:675, σκέψη 81, της 24ης Ιουνίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-658/11, EU:C:2014:2025, σκέψεις 90 και 91, και της 7ης Σεπτεμβρίου 2016, Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, C-113/14, EU:C:2016:635, σκέψη 83).
- 73 Όπως εκτέθηκε στη σκέψη 67 της παρούσας αποφάσεως, η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως έχει ως αποτέλεσμα την παράταση της διάρκειας ισχύος της αδείας για τα επίμαχα χρωστικά πέραν της 21ης Μαΐου 2015. Η επίδικη απόφαση περιόριζε όμως, από ορισμένες απόψεις, τη χρήση των ουσιών αυτών που προκαλούν σοβαρές ανησυχίες. Ως εκ τούτου, το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο γ', της εν λόγω αποφάσεως περιόριζε σε 2 100 τόνους ετησίως την ποσότητα κίτρινου θειοχρωμικού μολύβδου και σε 900 τόνους ετησίως την ποσότητα ερυθρού μείγματος θειικού, μολυβδαινικού και χρωμικού μολύβδου που μπορούσε να διατεθεί στην αγορά από τον κάτοχο της αδείας για τις επιτρεπόμενες χρήσεις. Ομοίως, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 2, της ίδιας αποφάσεως, η περίοδος αναθεωρήσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 60, παράγραφος 9, στοιχείο ε', του κανονισμού REACH όσον αφορά δύο ειδικές χρήσεις δύο χρωστικών ουσιών με

χρωμικό μόλυβδο, ήτοι την επαγγελματική χρήση των βαφών σε μεταλλικές επιφάνειες ή την επαγγελματική χρήση στερεών ή υγρών προμειγμάτων που περιέχουν πιγμέντο στην εφαρμογή θερμοπλαστικών διαγραμμίσεων οδών, θα είχε λήξει στις 21 Μαΐου 2019 αν η επίδικη απόφαση δεν είχε ακυρωθεί ή αν τα αποτελέσματά της είχαν διατηρηθεί. Πράγματι, ο κάτοχος της αδείας δεν είχε υποβάλει εμπροθέσμως τις αιτήσεις επανεξετάσεως για τις συγκεκριμένες αυτές χρήσεις.

- 74 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η απόρριψη της αιτήσεως διατηρήσεως των αποτελεσμάτων της επίδικης αποφάσεως θα αύξανε τον κίνδυνο επελεύσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης για την υγεία του ανθρώπου και το περιβάλλον. Κατά συνέπεια, πρέπει να διαταχθεί η διατήρηση των αποτελεσμάτων της εν λόγω αποφάσεως μέχρις ότου η Επιτροπή αποφανθεί εκ νέου επί της αιτήσεως αδειοδοτήσεως που υπέβαλε η DCC Maastricht.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 75 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ως άνω Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Πάντως, μολονότι η Επιτροπή είναι, κατ' ουσίαν, ο ηττηθείς διάδικος στην παρούσα δίκη, ούτε το Βασίλειο της Σουηδίας ούτε κάποιος από τους παρεμβαίνοντες υπέρ αυτού ζήτησαν την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα, όπως άλλωστε δεν ζήτησαν την καταδίκη του ECHA, ο οποίος παρενέβη υπέρ της τελευταίας. Κατά συνέπεια, έκαστος διάδικος και παρεμβαίνων πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί το σημείο 2 του διατακτικού της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 7ης Μαρτίου 2019, Σουηδία κατά Επιτροπής (T-837/16, EU:T:2019:144).**
- 2) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.**
- 3) **Διατηρούνται τα αποτελέσματα της εκτελεστικής αποφάσεως C(2016) 5644 τελικό της Επιτροπής, της 7ης Σεπτεμβρίου 2016, περί χορηγήσεως άδειας για ορισμένες χρήσεις των ουσιών «κίτρινο του θειοχρωμικού μολύβδου» και «ερυθρό μείγματος θεικού, μολυβδαινικού και χρωμικού μολύβδου» δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, μέχρις ότου η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποφανθεί εκ νέου επί της αιτήσεως αδειοδοτήσεως την οποία υπέβαλε η DCC Maastricht BV.**
- 4) **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το Βασίλειο της Σουηδίας, το Βασίλειο της Δανίας, η Δημοκρατία της Φινλανδίας, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός Χημικών Προϊόντων (ECHA) φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους που αφορούν την αναιρετική διαδικασία.**

(υπογραφές)